

πλασθή εξ ὧν τῶν θριάμβων τοῦ κόσμου. Ἀλλὰ καίτοι τόσον ὑπέροχος ὡμοίαζε πρὸς τὴν πρώτην θεάν, ἥτις πρὸ ὀλίγου εἶχεν ἐξαφανισθῇ, ἦτο ἐπίσης ἀπατηλή, ὅπως καὶ ἐκείνη.

— Σὲ προσκυνῶ, θεὰ τῆς Δόξης! τῇ εἶπον.

— Δὲν εἶσαι λοιπὸν τόσον δειλός, ἀφοῦ τολμᾷς νὰ μὲ παρατηρῇς κατὰ πρόσωπον, εἶπε σείουσα τὸν ἐκ δάφνης στέφανον, ἐξ οὗ ἐξεχύθησαν φύλλα φωτεινὰ καὶ λαμπρά, ἐκθαμβοῦντα ὡς ἀστέρων πιτύλισμα.

Ἐπλησίασε καὶ θέτουσα τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ μετώπου μου.

— Ἐκαμες καλὰ. εἶπε, νὰ ἀπωθήσῃς τὸ ἡμερολόγιον τῆς μικρᾶς θεᾶς, ἥτις ἐφθασεν ἐδῶ διολισθησάσα ἐπὶ ἡλιακῆς ἀκτίνος. Εἰς τί χρησιμεύουσιν οἱ εὐτυχεῖς ὑμέναιοι, οἱ πιστοὶ ἔρωτες, τὰ δάκρυα τῆς χαρᾶς καὶ τῶν θελημάτων αἱ γοητεῖαι; Δὲν ἀρμόζει νὰ ἀσχολῆται εἰς ταῦτα ἡ σκέψις ἀνθρώπου, ἀφωσιωμένου εἰς τὴν φιλοδοξίαν. Σοῦ φέρω λοιπὸν τὸ μόνον ἡμερολόγιον, ὅπερ ἀξίζει, τὸ θαυμαστόν ἡμερολόγιον, τὸ ἀρέσκον εἰς τὰ ὄνειρα τῶν πολεμιστῶν καὶ εἰς τὰς ἰδέας τῶν ποιητῶν. Ἐμπρός, λάβε το, παρατήρησέ το.

Καὶ μοὶ ἐδείκνυε πλάκα χρυσήν, ἐπὶ τῆς ὁποίας δὲν ὑπῆρχον αἱ χιμαιρικαὶ ἐκείναι λέξεις:

«Πρῶτα βλέμματα, ἄθῳαι, δειλαὶ συναντήσεις, ἐξομολογήσεις τρυφεραί, ἀποχωρισμοί, ἐναγκαλισμοὶ περιπαθεῖς, φιλήματα ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν, φιλήματα ἐπὶ τῶν χειλέων, πιστοὶ ἔρωτες, εὐτυχεῖς ὑμέναιοι, γέλωτες χαρᾶς καὶ συγκινήσεων δάκρυα!»

Ἀλλ' ἦσαν γεγραμμένα αἱ ἐπόμεναι:

«Προτερήματα, μεγαλοφυΐα, ἐπιτυχία, εὐτυχία, ἐπευφημία τοῦ ὄχλου, παράθυρα σημααιοστόλιστα, σημαῖαι κυματίζουσιν καὶ ὁ αἰώνιος ὕπνος ὑπὸ μεγαλοπρεπεῖς πλάκας ἐκ μαρμαρύου».

Ἀλλὰ σείων τὴν κεφαλὴν εἶπον:

— Ὅπως ἀπέριψα τὸ θελκτικὸν ἡμερολόγιον, δὲν θέλω καὶ τὸ ἰδικόν σου, ἐπίφθονος καὶ γενναία θεά! Δὲν ἐδοκίμασα τοὺς ἐνθουσιασμούς τῆς μέθης σου, διότι δὲν εἶμαι ἐξ ἐκείνων, οἱ ὅποιοι ἐξελέγησαν διὰ τὸ ἐπιδοξὸν μαρτύριον τοῦ πολέμου, ἀλλ' εἶδον νὰ ὑποφέρωσιν οἱ μεγαλείτεροι ἄνδρες, ἤκουσα νὰ ἀναστενάζωσιν ἀπηλπισμένοι περισσότερον ἀπὸ τοὺς ἀφανεῖς ἐπαίτας τῶν ὁδῶν οἱ ἄνθρωποι τῆς ἐπιστήμης καὶ τῶν φώτων, οἱ φιλόσοφοι καὶ οἱ ποιηταί.

Ἐκείνη δὲν ἦτο πλέον ἐκεῖ· ἐκρύβη ὀπισθεν τοῦ Οὐγκῶ τῆς βιβλιοθήκης μου.

Δ'

Ἄνευ εὐχαριστήσεως, ἄνευ ἐλπίδος, ἤρχισα ἐκ νέου νὰ γράφω.

Πρὸς τί οἱ στίχοι οὗτοι; τὸ ποίημα τοῦτο: ἔλεγον κατ' ἐμαυτόν.

Κατὰ διαλείμματα ὕψων τὴν κεφαλὴν πρὸς τὸ κατόπτρον ἐβλεπον εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μου τὸ ξηρὸν ἐκεῖνο βλέμμα, τὸ ὁποῖον εἶνε περισσότερον ἀνιαρὸν ἀπὸ τὰ δάκρυα.

Μοὶ ἐφάνη αἰφνης, ὅτι μορφὴ τις ἐσχη-

ματίσθη ἐντὸς τοῦ κατόπτρου, ἀντικατόπτρισις τῆς διανοίας μου, ἐξαχθείσης ἐκ τοῦ σκοτεινοῦ βάθους τῆς ψυχῆς μου.

Ἡ μορφή αὕτη μετ' ὀλίγον ἐνεψυχώθη, ἠύξθη, ἦτο ὁμοία πρὸς μελαγχολικὴν παρθένον, ἔχουσαν τὸ ὕψος πενθηφορούσης μηνστῆς.

Τὴν ἀνεγνώρισα.

— Εἶσαι σύ, θεὰ τῆς Μελαγχολίας, τῇ εἶπον.

Ἐκτελειμένη ἐκείνη εἶπε μὲ τὸ μελαγχολικὸν ἐπὶ τῶν χειλέων μειδίαμα:

— Ἐκαμες καλὰ νὰ περιφρονήσῃς τὸ κοινὸν ἡμερολόγιον, μὲ τὸ ὁποῖον εὐχαριστοῦνται οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι· ἔκαμες ἐπίσης καλὰ νὰ μὴ παραδεχθῇς ἐκεῖνο, ὅπερ ὑπόκειται τὰ θέλητρά καὶ τὰς γοητείας τοῦ ἔρωτος καὶ ἐκεῖνο, ὅπερ ὑπόκειται τοὺς μεγάλους θορύβους τῶν θριάμβων. Ἐγὼ λοιπὸν σοῦ φέρω τὸ μόνον ἡμερολόγιον τὸ ὁποῖον ἀξίζει, τὸ μόνον ἀληθές, διότι δὲν λέγει τίποτε, δὲν ὑπόκειται τίποτε. Ἐμπρός, λάβε το, παρατήρησέ το.

Καὶ μοὶ ἐδείκνυε σελίδα ἄνευ ἐρυθρῶν ἢ μελανῶν γραμμάτων, ἄνευ ὀνομάτων ἁγίων, ἐπὶ τῆς ὁποίας οὐδεμία χρονολογία ἦτο σημειωμένη, ἐπὶ τῆς ὁποίας δὲν ὑπῆρχον οὔτε αἱ τρυφερότεραι χιμαιραὶ, αἵτινες ψεύδονται, οὔτε αἱ ἐπιδοξότεραι χιμαιραὶ, αἵτινες ἀπατῶσιν· ἦτο λευκὴ σελίς, ὅπως λευκὴ, ἐπὶ τῆς ὁποίας δὲν ὑπῆρχε τίποτε, τίποτε.

Σκεφθεὶς ἐπὶ μικρὸν τῇ εἶπον:

— Πόσον εἶνε λυπηρὸν, ὦ θεὰ τῆς Μελαγχολίας, νὰ εἶσαι καὶ σὺ ματαία, ὅπως αἱ ἄλλαι δύο θεαί, ἡ θεὰ τοῦ ἔρωτος καὶ ἡ θεὰ τῆς Δόξης! Μετὰ ποίου ἐνθουσιασμοῦ θὰ ἀναμένω τὸ νέον ἔτος, παραδεχόμενος τὸ ἡμερολόγιόν σου. Διότι οὐδὲν ἡμερολόγιον θὰ εἶχε τὴν ἀξίαν τούτου ἄνευ μνηνῶν καὶ ἐβδομαδῶν, ἄνευ χρονολογιῶν καὶ ἡμερῶν, ἄνευ ματαίων ὑποσχέσεων ἔτους, κατὰ τὸ ὅποιον οὐδὲν θὰ συνέβαινε, κατὰ τὸ ὅποιον οὐδὲν θὰ ἤπάτα, κατὰ τὸ ὅποιον δὲν θὰ ἐζήτις, ἀλλὰ θὰ ἦτο νεκρός.

K. ΓΙΑΝΝΑΚΑΚΗΣ

ΜΑΡΚΕΛΙΝΑ

Μυθιστορία ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

[Συνέχεια]

Ὁ ἀνακριτής, μετὰ τὴν ἐξοδὸν τοῦ Γεράρδου, ἀπέμεινεν ἐπὶ πολὺ σκεπτικός.

— Ἐμαθεν ἄρα γε τίποτε; ἐψιθύρισε. Τὸ πιστεύω!... Τίς εἶδε; Τί νὰ ἔμαθεν; Ἄν' ἔχῃ μυστικόν τι, τὸ καθήκον θὰ τὸν ἐμποδίσῃ τοῦ νὰ ὁμιλήσῃ καὶ τὸ μυστικὸν αὐτό, πῶς νὰ τὸ τῷ ἀποσπάσωμεν;

Ἐξηκολούθει σκεπτόμενος:

— Νὰ τῷ τὸ ἀποσπάσωμεν εἶνε ἀδύνατον, θὰ προφυλάττηται. Ἐὰν τὸν ἐποπτεύωμεν, ἀλλάζει τὸ πρᾶγμα. Ἰσως μαθώμεν καὶ ἡμεῖς ὅτι τίποτε δὲν γνωρίζει.

Ἐσήμηνεν.

Εἰς θερᾶν τοῦ γραφείου προσήλθε.

— Γνωρίζεις ποῦ εὐρίσκεται ὁ κύριος Πενσών; ἠρώτησεν ὁ ἀνακριτής.

— Πρὸ ἐνὸς μολὶς τεταρτοῦ ἐπέστρεψε καὶ μ' ἐπεφόρτισε νὰ εἴπω πρὸς τὸν κύριον ἀνακριτὴν ὅτι εἶνε εἰς τὰς διαταγὰς του. Δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐκτελέσω τὴν ἐντολήν του, ἀφοῦ ὁ κύριος ἀνακριτής ἦτο ἀπασχολημένος μὲ τὸν ἱατρὸν.

— Εἰπέ τῷ πάραυτα νὰ προσέλθῃ.

Ὁ θερᾶν ἐξῆλθε. Μετὰ μικρὸν εἰσῆλθεν ὁ Πενσών.

— Θὰ σὰς ἀναθέσω ἀποστολήν, ἥτις πολὺ θὰ σὰς ἐκπλήξῃ, κύριε Πενσών.

— Πολὺ παραδόξος πρέπει νὰ ᾔνε δια νὰ μὲ ἐκπλήξῃ, κύριε ἀνακριτά, διότι ἔχω ὡς ἀρχὴν τὸ νὰ μὴ ἐκπλήττωμαι ἐξ οὐδενός πραγματος.

— Ὁ ἱατρός Γεράρδος ἐξῆλθε τοῦ γραφείου μου.

— Τὸν εἶδα, τῷ ὄντι, πρὸ μικροῦ. Τὸν εἶχα μάλιστα χαιρετήσῃ.

— Ἦλθε νὰ μοὶ ὁρκισθῇ ὅτι ὁ Βωφόρτ εἶνε ἀθῶος.

— Φυσικώτατον, ἀφοῦ ὁ Βωφόρτ εἶνε φίλος του. Καὶ αἱ ἐνδείξεις;

— Αὐτὸ καὶ ἐγὼ τῷ ἐζήτησα. Ὁ ἱατρός τότε ὠχυρώθη ὀπισθεν τῆς ἐκ τοῦ ἐπαγγέλματος ἐπιβαλλομένης ἐχεμυθείας. Δὲν ἀπήντησεν.

— Αὐτὸ ἦτο δι' ἐκεῖνον τὸν μόνον εὐκόλον, ἐν τούτοις πιθανὸν τὸ πρᾶγμα νὰ ᾔνε ἀληθές.

— Τὸ ἐσκέφθην, κ. Πενσών καὶ — ἵνα περὶ τούτου βεβαιωθῶμεν — σὰς ἐπιφορτίζω νὰ ἐπαγρυπνήτῃς τὸν Γεράρδον, νὰ παρακολουθῇτε πάντα τὰ διαβήματά του μέχρι τῶν ἐλαχίστων καὶ νὰ μὲ καθιστᾷτε ἐνημέρον.

— Θὰ τὸ πράξω... ὁ κ. ἀνακριτής δύναται νὰ βασισθῇ ἐπ' ἐμοῦ.

— Πρὸ πάντων νὰ μὴ ὑποπτευθῇ οὐδὲ τὸ παραμικρόν.

— Βεβαίως... ἐν ἐναντίᾳ ἄλλως τε περιπτώσει πᾶσα ἐπαγρύπνησις θ' ἀπέβαινε ματαία.

— Καθ' ἐσπέραν, θὰ μὲ εὐρίσκετε, εἴτε ἐδῶ, εἴτε εἰς τὴν οἰκίαν μου... καὶ θὰ ἔρχησθε νὰ μοὶ οἰδετε ἀναφοράν...

— Περὶ ὧν δέον νὰ προνοήσωμεν... Δυνατὸν νὰ συμβῇ ὥστε ν' ἀργεπορήσω — ἐν ἣ περιπτώσει ὁ ἱατρός μὲ παρασύρῃ πέραν τοῦ Κρέιλ... τότε...

Ὅσον ἡ ὥρα καὶ ἂν ᾔνε προκεχωρημένη, νὰ ἔρχησθε... θὰ σὰς δέλωμαι...

— Ὑπὸ τοιούτους ὁρους, ἐννοεῖται... Θὰ μεταμφιεσθῶ.

ΙΕ'

Ἐξελθὼν τοῦ γραφείου τοῦ Λωζιέ, ὁ Γεράρδος δὲν ἐπέστρεψε πάραυτα εἰς τῆς μητρὸς του, καὶ ἂν ἐπῆρχετο εἰς τὸν Πενσών ἡ ἰδέα νὰ τὸν παρηκολούθει, θ' ἀνεκαλυπτετο διὰ μιᾶς τὸ νέον ἔχνος, τὸ ὁποῖον ὑποπτεύετο ὁ δικαστής, διότι ὁ ἱατρός ἐπορεύθη κατ' εὐθεῖαν εἰς τοῦ Δαγκιέρ.

Εὐτυχῶς δι' αὐτὸν — ὁ Πενσών ἠσθάνθη τὴν ἀνάγκην τοῦ νὰ μεταβῇ εἰς τὸ πανδοχεῖον ὅπως ἀλλάξῃ ἀμφιεσιν, ὅπως θέσῃ

στην γενειάδα — λαμπράν γενειάδα μαύρην κατακλύπτουσαν τὸ πρόσωπόν του. Ἐφώρεσε κατόπιν ἀντὶ τῆς ρεδιγκότας του πᾶνινον χιτῶνα καὶ πλατύγυρον ψιθινὸν πῖλον ἐπὶ κεφαλῆς.

Εἶτα ἀνῆψε τὴν πίπαν τοῦ καὶ ἀπῆλθεν ὅπως περιπατήσῃ παρὰ τὰς ὀχθὰς τοῦ Λεῖγῃρος.

Εἶπομεν πρό μικροῦ: εὐτυχῶς διὰ τὸν Δαγκέρ.

Τῷ ὄντι ὅσον ὁ Πενσὼν καὶ ἂν περιεφέρετο περὶ τὴν οἰκίαν τοῦ ἱατροῦ, ἀναμένων τὴν ἐξοδὸν τοῦ, μάτην ἀπώλεσε τὸν καιρὸν τοῦ, διότι δὲν εἶδε ποσῶς τὸν Γεράρδον.

Δύο ὥραι παρήλθον. Ὁ Γεράρδος ἐπεφανη.

— Αἶ: ἐψιθύρισε ὁ Πενσὼν, εὐλόγως λοιπὸν δὲν ἐξήρχετο ὁ ἱατρὸς τῆς οἰκίας, ἀφοῦ δὲν εἶχεν ἐπιστρέψει εἰς αὐτήν.

Ὁ Γεράρδος ἐφαίνετο, καθ' ὅσον ὁ Πενσὼν παρετήρησε, διατελὼν ὑπὸ τὸ κράτος βαθείας συγκινήσεως.

Ἐβαδίζε κεκυφώς, μὴ προσέχων οὔτε εἰς τοὺς διαβάτας, πρὸς τοὺς ὁποίους διηγωνίζετο κατὰ μῆκος τῆς ἀκτῆς, οὔτε εἰς τὰ ὀχήματα.

Καὶ οὕτως ὥστε ὁ Πενσὼν ἐψιθύριζε:

— Ἐὰν δὲν ἐγνώριζον ὅτι ὁ ἱατρὸς ἀπολαύει ἀμερίστου ὑπολήψεως, θὰ ἔλεγον, μὰ τὰν πίστιν μου, ὅτι ἐπὶ πλέον τοῦ θέντος.

Εἶτα ὁ Γεράρδος εἰσῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν.

Ἄς παρακολουθήσωμεν αὐτὸν ἀφ' ἧς στιγμῆς εἶχεν ἐγκαταλίπει τὸν ἀνακριτὴν.

Μετέβη, ὡς εἶπομεν, εἰς τοῦ Δαγκέρ, συμφώνως πρὸς τὴν ὑπόσχεσιν τοῦ. Ἐκεῖνος τὸν περιέμενε πλήρης γαλήνης, κατὰ τὸ φαινόμενον, ἀλλὰ κατὰ βάθος ἐμπλεως φόβου. Ἐγνώριζε ὅτι εὐρίσκετο ἐξ ὁλοκλήρου εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ Γεράρδου καὶ ὅτι ἐξ ἐκείνου ἤρτητο ἡ ζωὴ του. Ἄν ὁ Γεράρδος ἐξηκολούθει τῆς σιγῆς, ὁ Δαγκέρ ἐσώθη. Ἄλλως ἢ το καταστραμμένους.

Ὅτε ὁ ἱατρὸς εὐρέθη πρὸ τοῦ ἀσθενοῦς, τῷ εἶπεν:

— Ἐξέρχομαι ἀπὸ τοῦ Λωζιέ. Ἐσχον βραχεῖαν μετ' αὐτοῦ συνδιάλεξιν. Τῷ εἶπον ὅ,τι ἐγνώριζον.

Ὁ Δαγκέρ ἠνθρωπώθη, πελιδνός, τὸ βλέμμα ἔχων ἐξηγειωμένον...

— Ἐπρόδωσες τὸ μυστικόν σου... Εἶσαι ἄθλιος.

— Ὅχι, δὲν ἐπραξα τοιοῦτό τι, ἂν καὶ ὤφειλον ἴσως νὰ τὸ ἐπραττον...

Ὁ Δαγκέρ ἐπανεπέσει ἀσθμαίνων. Καὶ διὰ φωνῆς ὑποκώφου, ἐξωργισμένως:

— Τότε, ἂν οὐδὲν εἶπετε, τί ἠθέλετε νὰ εἰδῇτε τὸν Λωζιέ;

— Ἦθελον νὰ τῷ συστήσω προσοχὴν περισσοτέραν, διαθεθαίω αὐτὸν ὅτι ἠπατάτο... λέγων αὐτῷ ὅτι ἔχω ἐνδείξεις τῆς πλάνης του...

— Ταλαίπωρε!... ὁ ἀνακριτὴς θὰ δυσπιστήσῃ εἰς τοὺς λόγους σου.

— Τόσῳ τὸ καλλίτερον.

— Θὰ βάλῃ νὰ σὲ παρακολουθοῦν, νὰ κατασκοπεύουν τὰ διαβήματά σου, καὶ αὐτὰ τὰ ἐλάχιστα.

— Δικαιωμά του. Καὶ ἐγὼ ἐξ ἄλλου δὲν παρέβην τὸ καθήκόν μου.

— Τότε, ἐχάθην.

— Τὸ εὐχρημα. Οὐδὲν ἔλεος τρέφω πρὸς σέ.

— Πρόσεχε. Μὴ ἦσαι πολὺ σκληροκάριος. Δύναμαι νὰ σὲ κάμω νὰ μετανοήσῃς διὰ τοὺς λόγους σου...

Ὁ Γεράρδος ἐμειδίασε ψυχρῶς.

— Δὲν μ' ἐκφοβίζεις. Εἶσαι ἄθλιος καὶ δολοφόνος, ἐγὼ δὲ ἐντιμος... τί κοινὸν μετὰ σοῦ;

— Θέλετε νὰ τὸ μάθῃτε;... Ὑπάρχει δεσμὸς μετὰ σοῦ... τὸν ὁποῖον οὐδὲ κἂν φανταζέσθε... Καὶ τὸν ὁποῖον ὅταν μάθῃτε θὰ λυπηθῇτε διὰ τὸ πρὸς τὸν ἀνακριτὴν διὰ βῆμα σας... Τὸ καλόν, ὅτι εἶνε ἀκόμη καιρὸς.

— Τί θέλετε νὰ εἰπῇτε;

— Ἀκούσατε εἰσθε νόθος... οὐδέποτε ἐγνώρισατε τὸν πατέρα σας... Θὰ ὑπεφέρετε βεβαίως, πάντοτε διὰ τὸ μυστήριον τῆς γεννήσεως. Δύναμαι ἐγὼ νὰ σας παρᾶσχῶ πληροφориᾶς.

— Καὶ αἱ πληροφορίαι αὐταὶ ἐκ τίνος προέρχονται; Πόθεν τὰς γνωρίζετε;

— Θὰ τὸ μάθῃτε. Ἡ μήτηρ σας, νεᾶνις οὖσα, ἠγάπησε νεαρὸν εὐπατρίδην πρὸς ὃν ὁ κόμης Μοντεσκουρ ἐξ οἰκογενειακῶν λόγων ἔτρεφεν ἔχθραν. Ἀντέτεινε εἰς τὸν γάμον. Οἱ δὲ νέοι, ὡς σας εἶπον, ἠγαπῶντο...

Ἀκούετε;

Πλήρης συγκινήσεως, ὁ Γεράρδος, ἤκουε μετ' ἄκρας προσοχῆς.

Ἦγνόνει παντελῶς τὸ μυστικὸν τῆς γεννήσεώς του. Ἀλλὰ τὸ μυστικὸν αὐτὸ πῶς τὸ ἐγνώριζεν ὁ ἄθλιος ἐκεῖνος;

Καὶ ποῦ θὰ κατέληγεν;

— Οἱ νέοι, ἐξηκολούθησεν ὁ Δαγκέρ, δὲν ἔπαυσαν ἐν τούτοις ἀγαπώμενοι, καὶ εἰσθε προῖον τοῦ ἔρωτος τούτου.

Ὁ Γεράρδος ἐσιώπα. Ἀφοῦ ἦτο νόθος, τοιαύτη δέον νὰ ἦτο ἡ ἱστορία του. Ἀλλ' ἐξάνιστατο ἀκούων ἐκ στόματος ἐνὸς ἀθλίου τοιαῦτα περὶ τῆς μητρὸς του ἣν ἐσέβετο καὶ ἠγάπα μετ' ἀφοσιώσεως.

Ὁ Δαγκέρ ἔλεγε, τοὺς ὀφθαλμοὺς προσηλωμένους ἔχων ἐπὶ τοῦ νέου:

— Δὲν ζητεῖτε νὰ ἐξακολουθήσῃ... Δὲν ἐπιθυμεῖτε νὰ μάθῃτε τι πλέον... Τῇ ἀληθείᾳ, δὲν εἰσθε ποσῶς περιέργος!

— Τί μοι ἀποδεικνύει ὅτι δὲν εἶνε ψεῦδῃ αὐτὰ ὅλα;

— ὦ! δύνασθε νὰ ἐρωτήσητε τὴν μητέρα σας.

— Θὰ τὸ πράξω!

— Λαμπρά! Τότε, ἐξηκολούθω!

— Σὰς ἀκούω.

— Ὅτε ὁ Μοντεσκουρ ἔμαθε τὸ παράπτωμα τῆς κόρης του, συνήνεσε τέλος εἰς τὸν γάμον... ἀλλ' ὁ νέος εἶχε κουρασθῇ νὰ περιμένῃ... κωλύματα ἀπρόοπτα παρενέβησαν εἰς τὸν γάμον... Ἡ Μαρκελίνα εὐρέθη εἰς τὴν ἀνάγκην ν' ἀποκρύψῃ τὸ παράπτωμά της...

Ἐπῆλθε μακρὰ σιγή.

— Τέλος ὁ Γεράρδος εἶπε:

— Λοιπὸν αὐτὸς εἶνε ὁ πατὴρ μου;

— Ναί.

— Καλὰ, καὶ ποῦ θέλετε νὰ καταλήξῃτε με αὐτὴν τὴν ἱστορίαν;...

— Θέλω διὰ τῆς ἱστορίας αὐτῆς νὰ σὰς καταστήσω εὐμενέστερον ὡς πρὸς ἐμέ.

— Δὲν ἐννοῶ.

— Περιμένω ἐρωτήσιν σας εἰς τὴν ὁποίαν εἶμαι ἐτοιμὸς ὅπως ἀπαντήσω.

— Τὸ ὄνομά του... τὸ ὄνομα τοῦ πατρός μου... τὸ γνωρίζετε;

— Βεβαίως, ἄλλως δὲν θὰ σας διηγούμην τὴν ἱστορίαν.

— Ποῖος εἶνε;

Ὁ Δαγκέρ ἐσιώπα. Ἦσθάνετο καὶ αὐτὸς τῶρα ἐνδόμυχον ταραχὴν, ὅσον καὶ ἂν ἦτο ἀπεσκληρυμμένος.

Καὶ ὁ Γεράρδος, προχωρῶν κατὰ ἐν βῆμα πρὸς τὴν κλίνην:

— Εἰπέτε τὸ ὄνομά του, παρακαλῶ, ἂν τὸ γνωρίζετε...

— Δὲν τὸ μαντεύετε;...

— Ὅχι.

— Ὁ πατὴρ σας... εἶμαι ἐγὼ!

— Σὺ! Σὺ! εἶπεν ὁ ἱατρὸς ὀπισθοχωρῶν μετὰ κραυγῆς φρίκης. Σὺ... ὁ πατὴρ μου;... σὺ;... ὁ ἄθλιος!!...

— Ἐγὼ, σας τὸ εἶπον... ἐρωτήσατε, ἂν δὲν με πιστεύετε, καὶ τὴν Μαρκελίαν Λαγκών.

Ὁ Γεράρδος κατέπεσεν ἐπὶ ἀνακλιντροῦ. Ἐκρυψε τὴν κεφαλὴν μετὰ τῶν χειρῶν. Δὲν ἐκλαίεν, ἀλλ' ἠσχύετο δι' ὅ,τι εἶχεν ἀκούσει.

Καὶ ἐπανελάμβανε μετὰ μανίας:

— Σὺ, ὁ πατὴρ μου!... Εἶνε δυνατόν;...

Εἶτα μετὰ τὴν ἀηδίαν, ἣν τοῦτο τῷ ἐνέπνεεν, ἐσκέφθη ὅτι πιθανὸν νὰ εἶχεν ἐρασθῇ αὐτοῦ ἡ μήτηρ του!...

Ἐκαμε παράφορον χειρονομίαν, ὥσῃ ἵνα ἀπωθήσῃ τὴν ιδέαν αὐτήν.

— Ὅχι, ὄχι! εἶπε, δὲν εἶνε ἀληθές... Ἡ μήτηρ μου δὲν ἠγάπησε τοιοῦτο τέρας... Ἠπατήθη... ἴσως... ἀλλ' ἐξ ἀπειρίας, ἐξ ἀγνότητος... ὄχι ἐξ ἔρωτος.

Ὁ Δαγκέρ τὸν ἐθεώρει μετὰ θριαμβευτικοῦ μειδίσματος.

— Πήγαινε τώρα νὰ εὑρῇς τὸν ἀνακριτὴν, ὑπέλαβε, καὶ εἰπέ τῷ ὅ,τι περὶ ἐμοῦ γνωρίζεις... Ἄν ὁμιλήσῃς, θὰ ὁμιλήσω καὶ ἐγὼ, καὶ θὰ εἶπω ὅτι ὁ φονεὺς τοῦ Βαλὸν ἐπροδόθη ἀπὸ τὸν υἱὸν του...

— Ἄ! συμφορά! συμφορά μου! ἐφώνει ὁ Γεράρδος... Τοιοῦτος πατὴρ!... Θεέ μου!... τοιοῦτος πατὴρ!...

Αἶφνης, ἠγέρθη, ὅλος ἐξησθενημένος.

— Πηγαίνω νὰ ἐρωτήσω τὴν μητέρα μου, εἶπε διὰ φωνῆς ὑποκώφου, διότι ἀμφιβάλω, πολὺ ἀμφιβάλω τῶνόντι.

— Πήγαινε λοιπόν. Σὲ περιμένω, διότι θὰ ἐπιστρέψῃς ἀναμφιβόλως, ἀλλ' ἄκουσον τὴν συμβουλὴν αὐτήν, προτοῦ ἀναχωρήσῃς. Ἐχε τὸν νοῦν σου, διότι ὁ Δαγκέρ θὰ σὲ παραμονεύει, ἀφοῦ συνέλαβεν ἐπὶ σοῦ ὑπονοίας... Προσοχὴ λοιπόν... Καὶ τώρα, πήγαινε, καὶ ὁμιλήσον πρὸς τὴν μητέρα σου περὶ τοῦ Ἰωάννου Δαγκέρ δὲ Μοριενβάλ.

Ἐξῆλθε σπεύδων, κλονούμενος, διέβη τὸν κῆπον ὡς τρελὸς καὶ μόλις ἀνέλαβε τὴν ψυχραιμίαν του ὅτε εὐρέθη παρὰ τὰς ὀχθὰς τοῦ Λεῖγῃρος.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ Πενσὼν τὸν πα-

ρετήρησε. Καὶ δὲν τῷ διέφυγε τὴν προσοχήν ἢ συγκίνησιν τοῦ ἱατροῦ.

Ἡ Μαρκελίνα εἶχεν ἐξέλθει εἰς Κρείλ μετὰ τῆς θυγατρὸς τῆς.

Ὁ Γεράρδος ἀνέμενε τὴν ἐπάνοδόν τῆς.

Ὅτε ἤκουσε τὴν θύραν ἀνοιγομένην, ἐσκίρτησεν.

Ἦκουσε τὴν μητέρα του ἀναβαίνουσιν.

— Τί θὰ τῇ εἶπω ; Πῶς νὰ τῇ κάμω γνωστὸν ὅτι τὰ πάντα γνωρίζω ;

Τῷ ἔφαινετο ὅτι τὸ νὰ ἠνάγκαζε τὴν μητέρα του ν' ἀπεκαλυπτε τὸ μυστικόν τῆς, νὰ ἡρθηρῇ πρὸ αὐτοῦ, ἦτο σχεδὸν βεβήλωσις.

Ἡ Μαρκελίνα εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἵθουσαν ὅπου καὶ αὐτὸς εὐρίσκετο.

Ἡ Σοφία τὴν συνώδευεν.

Ἡ νεαρὰ κόρη ὑπέφερεν. Ὁ θάνατος τοῦ Βαλὸν ἐνεποίησεν αὐτῇ ὀδυνηράν αἰσθησιν οἷαν καὶ τῷ Ροβέρτῳ. Δὲν εἶχεν ἐπαινίδει τὸν φίλον τῆς, ἀλλ' ὁ Ροβέρτος τῇ εἶχε γραψεῖ μίαν μόνην λέξιν παρκαλῶν αὐτὴν ν' ἀναμείνῃ.

— Κλαίω δι' αὐτόν, ἀλλὰ σὰς ἀγαπῶ !

Καὶ ἀνέμενε μεθ' ὑπομονῆς ἵνα ἔλθῃ ὁ Ροβέρτος ζητῶν παρ' αὐτῇ παρηγορίαν ἐν τῷ πένθει αὐτοῦ.

Ἡ Μαρκελίνα ἠνόησε πάραυτα ἐκ τῆς λίαν τετραχγμένης φυσιογνωμίας τοῦ υἱοῦ τῆς, ὅτι σπουδαῖόν τι συνέβη.

— Μητέρα μου, ἤθελον νὰ συνομιλήσω μαζί σας ὀλίγον.

— Μ' ἐμὲ μόνην ;

— Ναί.

— Ἀλλὰ τί θὰ μοὶ εἶπῃς, τὸ ὅποιον νὰ μὴ δύναται ν' ἀκούσῃ ἡ Σοφία ;

— Σὰς παρκαλῶ.

— Καλῶς.

Καὶ ἀποτεινομένη τῇ Σοφίᾳ :

— Πήγαινε, τέκνον μου, ἀφοῦ ὁ ἀδελφός σου ἔχει μυστικά ἀπὸ σέ, πήγαινε νὰ με περιμένῃς εἰς τὸ δωμάτιόν σου.

Ἡ Σοφία ἡσπασθη μετὰ τρυφερότητος τὸν Γεράρδον.

— Καχέ ! εἶπεν αὐτῷ.

Καὶ ἐξῆλθεν.

Ἡ Μαρκελίνα ἐπλησίασε τότε ἐσπευσμένως τὸν υἱόν τῆς.

— Φαίνεσαι πάσχωιν πολὺ, τέκνον μου, ἀλλὰ τί ἔχεις ;

Ἐκείνος δὲν ἀπήντησεν. Ἡ καρδία του συνεσφίγγετο. Ἐπνίγετο.

— Λέγε λοιπόν... εἶνε τὸσον δύσκολον : Τί συμβαίνει ;... Μήπως ἔμαθες περὶ τοῦ κυρίου Βωφόρτ τί, τὸ ὅποιον καταστρέφει τὴν ἐμπιστοσύνην σου; Μὴ τὸ πιστεύσῃς, υἱέ μου. Πίστευε μόνον ὅτι δύναται ν' ἀποδείξῃ τὴν ἀθωότητά του. Τοῦτο μόνον εἶν' ἀληθές.

— Δὲν πρόκειται περὶ τοῦτου.

— Ἀλλὰ περὶ τίνος λοιπόν, Γεράρδε μου; Αἴτνης οὗτος ἐξεργάγη εἰς λυγμούς καὶ στόνους.

Ἡ μήτηρ του ἀνῆλθε τὸν ἔθλιψεν ἐπὶ τοῦ στήθους τῆς καὶ ἐκαλυψε τὸ μέτωπόν του διὰ χιλιημάτων. Ἐθώπευσεν αὐτόν καὶ ἀπέμαξε τὰ ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν του ρέοντα θερμὰ δάκρυα.

— Ἐπὶ τέλους τί ἔχεις ; Ὡμίλει. Ἡ μήτηρ σου θὰ σὲ παρηγορήσῃ.

— Ἀλλοίμονον !

Ἐν τούτοις καθυσύχασεν. Ἀπεμακρύνθη τῆς μητρός του, ὥσπερ θέλων νὰ μὴ ἀτενίσῃ πλέον αὐτὴν καὶ νὰ εἴπῃ αὐτῇ παντὰ ταῦτα μακρόθεν, τὸσφ ἦτο βέβαιος ὅτι θὰ τῇ ἐσπάρχασε τὴν καρδίαν.

— Ἰδοῦ, ἐπιθύρῃς, τί ἔχω νὰ σὰς εἶπω. Θεραπεύω ἤδη τὸν κύριον Ἰωάννην Δαγκέρ Μοριενβάλ... τὸν ἀρχαῖον σύντροφον τοῦ κυρίου Βωφόρτ.

— Εἶνε ἀσθενής ;

— Ναί.

— Λοιπὸν ;

— Ὁ κύριος Δαγκέρ μοὶ... εἶπε τὰ πάντα...

Ὁ Γεράρδος ἀκριβῶς προεμάντευσεν.

Ἡ μήτηρ του ἐδέχθη κακίως τὴν πλῆξιν. Κατέστη φρικωδῶς ὠχρά, τὰ δὲ χεῖλη τῆς ἐλευκάνθησαν. Κατέπεσεν ἀδρανὴς χαμαὶ εἰποῦσα μόνον :

— Θεέ μου ! Θεέ μου ;

Ὁ Γεράρδος κατετρόμαξε πρὸς στιγμὴν.

— Τὴν ἐρόνευσα ! εἶπε καθ' ἑαυτόν.

Καὶ ὥρμησε πρὸς τὴν μητέρα του ἵνα βοηθήσῃ αὐτήν. Δὲν ἤθελε νὰ καλέσῃ τὴν ἀδελφὴν του, ἵνα μὴ καταστήσῃ αὐτὴν κοινῶν τοῦ μεταξὺ των δράματος.

Μετὰ πολλὴν ὥραν ἡ Μαρκελίνα συνῆλθεν. Ὁ Γεράρδος τὴν ἀνήγειρε στηρίζων αὐτὴν ἐπὶ τοῦ στήθους του καὶ τὴν ἡσπασθη.

— Μητέρα μου, εἶπεν αὐτῇ, τοῦτο δὲν με ἐμποδίζει νὰ σὲ ἀγαπῶ, νὰ σὲ λατρεύω.

Μόνον ἡ τρυφερὰ αὐτῇ ἐκφρασίς ἠδύνατο νὰ σώσῃ αὐτήν.

— Δὲν ἤξεύρω ἀληθῶς διατί συνεκινήθην, εἶπεν ἔμπροσθεν ἡμέραν τινα νὰ μάθῃς τὴν ἀλήθειαν... ἐνωρίτερον ἢ βραδύτερον... Εἶμαι νευρική καὶ ὀλίγον ἀσθενής ὡς βλέπεις... Πρέπει νὰ με συγχωρήσῃς...

— Ἀλλὰ τί νὰ σοὶ συγχωρήσω, προσφιλής μοι μήτηρ ;... Ἡ βαθεῖα συγκίνησίς σου προέρχεται ἐκ τῆς ὑπερβολικῆς πρὸς με ἀγάπης σου...

— Εἶν' ἀληθές... διότι οὐδέποτε ἐγνώρισες τὸν πατέρα σου... οὐδέποτε σοὶ εἶπα τι... οὐδέποτε με ῥώτησες... Ἄν σοὶ ἐτήρησα μυστικὴν τὴν πατρότητά σου, τὸ ἔπραξα διότι διὰ νὰ σοὶ τὴν ἐξηγήσω ἔπρεπε νὰ σοὶ διηγηθῶ τὸ παραπτώμα μου... Μολονότι δὲ τὴν ἐμάντευες, ὑπάρχουσι πράγματα, τὰ ὁποῖα καὶ μαντευόμενα δὲν δύναται μία μήτηρ νὰ διηγηθῇ ἀνευ ὀδύνης...

Καὶ στεναζούσα ἐσίγησεν. Εἶτα προσέθηκε :

— Πρέπει νὰ μαθῶ πᾶν ὅ,τι σοὶ εἶπεν ὁ κύριος Δαγκέρ... Εἶνε ἀνάγκη νὰ μοὶ τὸ ἐπανελάθῃς...

— Ὀλίγα πράγματα μοὶ εἶπε, μήτηρ... Ὅτι ἦσο θυγάτηρ τοῦ κόμητος Μοντεσκούρ, ὅτι τὸν ἡγαπήσας... ὅτε ἦσο δεκαοκταετίας, ὅτι δὲ ἐκ τοῦ ἔρωτός σας ἐγεννήθη υἱός... ἐγώ... ὅτι ὁ κόμης, ὁ πατὴρ σου, δὲν συνῆλθεν εἰς τὸν γάμον αὐτόν. Ἐπειδὴ δὲ παρωγίσθη καὶ εἶπον εἰς τὸν ἄνθρωπον αὐτόν ὅτι ψεύδεται, ὅτι εἶνε ἀνάνδρος καὶ ἄθλιος, ὅτι τίποτε δὲν ἐμποδίζει ἕνα τίμιον ἄνθρωπον ν' ἀποδώσῃ τὴν ὑπόληψιν εἰς νεάνιδα, μοὶ ἀπήντησεν : « Ἐρωτήσατε τὴν μητέρα σας.

ἀπὸ αὐτὴν θὰ μάθετε ὅτι δὲν ψεύδομαι. Τώρα σὰς ἀκούω, μήτηρ μου.

— Αὐτὰ μόνον σοὶ εἶπε ;

— Ναί.

— Μοὶ τὸ ὀρκίζεσαι ;

— Βεβαίως.

(Ἐπεται συνέχεια.)

Β*

ΔΥΟ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

[Μυθιστορία ΑΛΕΞΙΟΥ ΜΠΟΥΒΙΕ]

[Συνέχεια]

— Πολὺ καλὰ, εἶπεν ὁ Μαυρίκιος βλέπων μετὰ θλίψεως τὴν κυρίαν Βριὼν ἀποφατίζουσαν πρᾶγμα, ὅπερ οὐδέποτε θὰ ἐτόλμα ἐκείνος νὰ πράξῃ, ἀφοῦ τὸ θέλετε, ἀφοῦ τὸ ἀπαιτεῖτε θὰ προσπαθῇσω νὰ σὰς ὑπαικούσω.

— Θὰ σὰς εἶνε τοῦτο εὐκολώτατον, ἐπανελάθεν ἐκείνη μετὰ μελαγχολίας, ἣν δὲν ἠδύνατο νὰ κρύψῃ. Πόσον καλῶς ἔπραξα νὰ σὰς προειδοποιήσω, σῶζω τοῦλάχιστον τὸν ἐγωισμόν μου, ἐάν σήμερον δὲν σὰς ἐγκατέλιπον αὐρίον...

— Ποτέ ! ἀνέκραξεν ὁ Μαυρίκιος διὰ φωνῆς ἰσχυρᾶς.

— Ἀλλὰ, θὰ μ' ἐγκαταλίπατε, ἐπανελάθεν ἐκείνη μετὰ πικροτάτου μειδιάματος, τὸ ἴδιον συμβαίνει καὶ εἰς τὴν γυναῖκα.

Μεγίστη σιωπὴ ἐπηκολούθησεν, ἣν προσπαθεῖ τις νὰ διαλύσῃ παντοιοτρόπως, διότι ὑποφέρει φρικωδῶς· εἰ κρόταφοι κτυποῦν, πυρέςσει, ἡ καρδία πιέζεται. Δύναται τις πολλὰ ἀκόμη νὰ εἴπῃ. Ἐπιθυμεῖ νὰ βυθίσῃ, νὰ ὑμῖλῃ, νὰ κλαύσῃ, νὰ φωνάξῃ, ἀλλὰ δὲν δύναται· αἰσθάνεται ἑαυτὸν καταβεβλημένον. Πᾶσαι αἱ φυσικαὶ τοῦ δυνάμεις ἔχουσιν ἐξαντληθῇ ἐν τῇ παλῇ. Καὶ ἐν τῇ περιστάσει πάλιν ταύτῃ, ἡ Ἑλένη ἀποφασιστικώτερά τοῦ Μαυρίκιου, ἔλυσεν τὴν σιωπὴν. Ἐγερθεῖσα ὅπως ὥσθη πέρας εἰς τὴν συνδιαλέξιν, εἶπε διὰ φωνῆς, ἥς τὴν συγκίνησιν μάτην προσεπαθεῖ ν' ἀποκρύψῃ.

— Πρὸ πέντε ἐτῶν, Μαυρίκιε, πολλὰ ἐπιστολαὶ ἀντηλλάγησαν μεταξύ μας, ἐπιθυμῶ μεγάλως νὰ μοὶ τὰς ἀποδώσῃτε. Ἴσως ταχύτατα ἀναπληρώσῃτε τὸ κενὸν ὅπερ θὰ σὰς γενῇ ἕνεκα τοῦ μετ' ἐμοῦ ἀποχωρισμοῦ σας, ὅθεν νομίζω ὅτι δὲν πρέπει νὰ κρατῇτε τὴν ἀλληλογραφίαν ταύτην.

— Ὅχι, Ἑλένη, ἀπεκρίθη ὁ Μαυρίκιος μεγάλως συγκινημένος, τὰς ἐπιστολάς ταύτας θὰ τὰς φυλάττω καὶ σὰς ὀρκίζομαι ὅτι ποτὲ οὐδεὶς θὰ τὰς ἐγγίσῃ. Διατί θέλετε νὰ μοὶ ἀφαιρέσῃτε τὸ παρελθόν τοῦτο, τὸ τόσον εἰς ἐμὲ προσφιλές, τὸ παρελθόν τοῦτο ὅπερ καὶ εἰς ὑμᾶς φαίνεται τόσον ὠραῖον πλὴν καταστραφέν ὑπὸ τοῦ παρόντος; Δὲν γνωρίζω ὁποῖα τύχη με ἀναμένει μακρὰν σας. Σὰς ὀρκίζομαι τὸ μέλλον μου, εἰς ὑμᾶς καὶ μόνον ἀνήκει καθ' ὅλοκληρίαν. Ἴσως ἔλθωσι δειναὶ ἡμέραι... τότε ἀναγινώσκων τὰς ἐπιστολάς σας θὰ ζῶ με τὰς γλυκείας ἀναμνήσεις τῆς σχέσεώς μας. Θὰ